

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, se sídlem „X“, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Weigem, advokátem, se sídlem Nad Zátíším 586/22, Praha 4, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5644-10/2012-200100-21,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5644-10/2012-200100-21, **s e p r o v a d y řízení z r u š u j e** a věc **s e v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Ústí nad Labem (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 29. 11. 2012, č. j. 5644-10/2012-200100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Chomutov (dále jen „celní úřad“) ze dne 6. 9. 2012, zn. 12136-15/2012-086300-021. Tímto rozhodnutím celní úřad podle § 135b odst. 4 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), uložil žalobci pokutu 50.000 Kč za správní delikt podle § 135b odst. 1 písm. g) téhož zákona, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 5. 4. 2012 v prodejně označené jako „SAZKA – Tabák“ v ulici Budovatelská 487, Klášterec nad Ohří, neoprávněně skladoval tabákové výrobky, které nebyly značeny tabákovou nálepkou ve

smyslu § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních a vyhlášky č. 467/2003 Sb., o používání tabákových nálepek při značení tabákových výrobků, ve znění pozdějších předpisů. Celní úřad zároveň uložil žalobci povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč a podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních rozhodl o propadnutí pěti balení tabáku zn. DRUM à 40 g bez tabákové nálepky, náležejících žalobci a užitých ke spáchání správního deliktu. Žalobce se v žalobě dále domáhal toho, aby soud zrušil i rozhodnutí celního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Na tomto místě soud podotýká, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, jímž byla zrušena všechna celní ředitelství včetně Celního ředitelství Ústí nad Labem. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 2, § 4 odst. 1 písm. a) a § 82 odst. 2 zákona č. 17/2002 Sb. od 1. 1. 2013 přešla působnost z Celního ředitelství Ústí nad Labem na Generální ředitelství cel, které tak od počátku soudního řízení v projednávané věci, zahájeného dne 28. 1. 2013, bylo žalovaným.

V žalobě žalobce namítal, že odvolací orgán nevypořádal jeho námitku týkající se rozporů v adrese místa skladování tabáku, za které byla žalobci uložena pokuta. Žalobce připomněl, že podle rozhodnutí celního úřadu skladoval tabákové výrobky v prodejně „SAZKA – Tabák“, Budovatelská 487, Klášterec nad Ohří, zatímco v protokolu o ústním jednání ze dne 5. 4. 2012, č. j. 6554/2012-086300-033, v rozhodnutí o zajištění vybraných výrobků ze dne 5. 4. 2012, č. j. 6554-2/2012-086300-033, v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 20. 4. 2012, č. j. 6554-4/2012-086300-033, a v přípisu ze dne 7. 6. 2012, č. j. 12136/2012-086300-021, je uvedena adresa kontroly a skladování předmětného tabáku: „SAZKA – Tabák“, Školní 488, Klášterec nad Ohří.

Žalobce dále namítal nekonkrétnost výroku rozhodnutí celního úřadu, kterou spatřoval v tom, že celní úřad pouze uvedl, že projednal podezření ze spáchání správního deliktu tak, jak je zaznamenáno v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 20. 4. 2012, č. j. 6554-4/2012-086300-033. Žalobce podotkl, že v tomto protokolu je uvedeno, že při kontrole prodejny bylo nalezeno v tašce na podlaze v příručním skladu pět balení tabáku zn. DRUM, každé o hmotnosti 40 g, bez platné tabákové nálepky (celkem 200 g), a dále, že v zavazadlovém prostoru osobního vozidla Škoda Felicia Combi, registrační značky „X“, jehož provozovatelem je žalobce, bylo v bílé igelitové tašce nalezeno 15 kusů plastových vaniček bez obchodního označení naplněných tabákem, každá o hmotnosti 200 g, které nebyly značeny žádnou tabákovou nálepkou. Žalobce proto namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí celní úřad vůbec nespecifikoval, za skladování jakého tabáku byla uložena pokuta, pouze v souvislosti s uloženým propadnutím tabákových výrobků zmínil 200 g tabáku zn. DRUM. S odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 772/02, žalobce konstatoval, že výrok rozhodnutí celního úřadu nelze považovat za konkrétní, jednoznačný a srozumitelný, naopak je zmatečný. Žalobce nesouhlasil s tím, jak tuto námitku vypořádal odvolací orgán, podle kterého z odůvodnění rozhodnutí celního úřadu vyplývá, že tabák skladovaný ve vozidle žalobce byl předmětem řízení pouze do doby, než celní úřad uznal, že tento tabák je vlastnictvím manželky žalobce.

Podle žalobce není z celého spisu zřejmé, jak celní úřad zjistil, že se jedná o tabák, který podléhá dani, a to přesto, že žalobce při ústním jednání dne 3. 8. 2012 požadoval laboratorní posouzení. Žalobce podotkl, že vlastnosti vybraného výrobku nelze prokázat pouhým nápísem na obalu tohoto výrobku, a připomněl tzv. kauzu „metanol“, kde se obsah

balení lišil od etiket a byl dokonce zdraví a životu nebezpečný. Žalobce namítal, že celní úřad neodebral z tabáku žádný vzorek, takže nelze zjistit, z čeho dovedl, že tabák zn. DRUM je tabákem ke kouření. Také odvolací orgán podle žalobce vycházel z názvu na obalu, aniž zkoumal jeho obsah. Žalobce se pozastavil nad tím, jak mohly celní orgány z názvu na obalu zjistit, že tabák v tomto balení neobsahuje žádné jiné látky než tabák. Žalobce při ústním jednání celního úřadu dne 3. 8. 2012 namítl, že tabák zn. DRUM byl již zatuchlý a ke kouření nevhodný. Doplnil, že měl doma jeden balíček předmětného tabáku, u něhož podle zápachu usoudil, že byl zatuchlý. Žalobci jsou rovněž známy znalecké posudky (v trestních věcech), v nichž znalec uvedl, že pro hlubokou hnilobnou biologickou destrukci, pravděpodobně vlivem nevhodného uskladnění, nelze tabák klasifikovat podle vyhlášky č. 344/2003 Sb. Podle žalobce musí tabák ke kouření v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2001/37/ES splňovat také kritérium zdravotní nezávadnosti a u tabáku, který byl umístěn na podlaže příručního skladu asi od roku 2004, lze o zdravotní nezávadnosti pochybovat.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že mu zajištěný tabák dala manželka v roce 2004, když začal podnikat, a lze proto předpokládat, že manželka žalobce nabyла tento tabák před 1. 1. 2004, kdy povinnost značit tabákovou nálepkou platila pouze pro cigarety, cigarillos a doutníky. Žalobce uvedl, že tento tabák nikdy nezahrnul do svého obchodního majetku a rozhodně neměl být použit k jeho podnikatelské činnosti. Proto žalobce namítal, že pokud by výhradně z nedbalosti porušil nějaké ustanovení zákona o spotřebních daních, stalo se tak zcela nepochybně mimo jeho podnikání, tudíž se mohl dopustit maximálně přestupku podle § 135 zákona o spotřebních daních. Tuto námitku uplatnil žalobce v odvolání, přesto jej odvolací orgán nevyzval, aby ji jakkoli doložil. Ze zákona o spotřebních daních i ze zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), je přitom zřejmé, že celní orgány mohou určitá tvrzení ověřovat zákonem stanoveným způsobem, např. daňovou kontrolou. Nic takového odvolací orgán neudělal, pouze námitku žalobce bez jakéhokoli odůvodnění označil za účelovou. Žalobce dále namítal, že činí-li zkrácená daň v daném případě 268 Kč, je pokuta ve výši 50.000 Kč za takovýto přestupek v příkrém rozporu s § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle žalobce odvolací orgán rovněž nevzal v úvahu, že podle § 114 odst. 7 zákona o spotřebních daních nemusí být tabákovou nálepkou značeny tabákové výrobky dovezené na území České republiky pro osobní spotřebu, přičemž množství pro osobní spotřebu je u tabáku ke kouření do 1 kg.

Podle žalobce bylo v případě, že by se jednalo o tabák ke kouření, který žalobce skladoval jako podnikající fyzická osoba, třeba posuzovat, zda se dopustil správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních nebo jiného správního deliktu. Žalobce citoval § 135b odst. 1 písm. a) a g) zákona o spotřebních daních a konstatoval, že ze spisu nelze zjistit, jak dospěl celní úřad k závěru, že se žalobce nedopustil správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. a) zákona. Z § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních podle žalobce nelze vyvodit, že se vztahuje jen na neoprávněné skladování tabáku v množství nepřesahujícím 500 kg. Odůvodnění odvolacího orgánu, že skutková podstata správního deliktu pod písmenem a) je naplněna pouze v případě prokázání neoprávněného skladování neznačených tabákových výrobků převyšujících uvedené množství, jinak se použije písmeno g), považoval žalobce za nedostatečné. Podle žalobce nelze z důvodové zprávy k zákonu č. 217/2005 Sb., jímž byla tato úprava do zákona o spotřebních daních vtělena, vyvodit rozdíl mezi písmeny a) a g), a proto je podle žalobce možné stejný delikt sankcionovat podle dvou ustanovení, přičemž chybí pravidlo, kdy se které ustanovení aplikuje. Žalobce souhlasil s tím, že § 135b odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních se použije při neoprávněném

skladování neznačených tabákových výrobků v množství převyšujícím hodnoty v tomto ustanovení uvedené. Nesouhlasil však s tím, že v případě skladování menšího množství neznačených tabákových výrobků je naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 135b odst. 1 písmo g) zákona o spotřebních daních. Žalobce trval na tom, že toto ustanovení, které nestanoví žádný horní a spodní limit pro skladované tabákové výrobky, je doplňkem k písmenu a). Odůvodňovat rozdíl těchto ustanovení výší sankce není podle žalobce dostatečné. Nová právní úprava správních deliktů od 1. 1. 2013 již neobsahuje dvě stejná ustanovení o nedovoleném skladování, ale stanoví jedinou skutkovou podstatu, a to skladování nebo prodej neznačených tabákových výrobků (viz nový § 135zk).

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy. Údaj o místě kontroly uvedený v napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí celního úřadu je podle žalovaného správný. Tuto skutečnost potvrzuje i fakt, že podle živnostenského rejstříku má žalobce na této adrese provozovnu. Adresu Školní 488 označil žalovaný za chybnou a vysvětlil, že pracovníci celního úřadu, kteří prováděli kontrolu, nesprávně vycházeli z toho, že ulice Školní obklopuje komplex budov, ve kterém je umístěna provozovna. Přístup do provozovny je však z budovy č. p. 487, provozovna se tedy nachází na adrese Budovatelská 487. Žalovaný doplnil, že žalobce písemnosti sepsané při kontrole podepsal a převzal, přičemž na nesprávnou adresu provozovny neupozornil. Žalovaný připustil, že odvolací orgán se k uvedené námitce nevyjádřil, tato nevypořádaná námitka však s ohledem na svou minimální intenzitu podle žalovaného nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Námitku žalobce, že ve výroku zcela chybí to, za skladování jakého tabáku byla uložena pokuta, označil žalovaný za zcela lichou, jelikož ve výroku rozhodnutí celního úřadu je uvedeno, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 135g odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních tím, že ve své prodejně neoprávněně skladoval tabákové výrobky, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou. Z uvedeného podle žalovaného jednoznačně vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta za skladování tabáku (tabák zn. DRUM uvedený ve výroku rozhodnutí celního úřadu) v provozovně, nikoli za skladování tabáku v plastových krabičkách v zavazadlovém prostoru vozidla žalobce.

Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí je uveden dostatek argumentů pro to, aby tabák zn. DRUM bylo možno považovat předmět spotřební daně z tabákových výrobků. Dodal, že žalobce neprokázal, že předmětný tabák předmětem spotřební daně není nebo být nemůže. Žalovaný dospěl k závěru, že analýza předmětného tabáku nebyla nezbytná, jelikož dostatečným důkazem je předmětné balení tabáku, které deklaruje, že obsahem je tabák ke kouření. Skutečnost, že tabák v tomto balení neobsahoval žádné jiné látky než tabák, celní orgány podle žalovaného zjistily z popisků uvedených na obalech tabáku. Pro názornost žalovaný doplnil, že např. tabáky do vodních dýmek nebo šňupací tabáky mohou obsahovat příměsi ovoce nebo bylin, tj. jiné látky než tabák. Předmětný tabák zn. DRUM byl originálně zabalen v nepoškozeném obalu, tudíž nemohlo dojít k nahrazení obsahu jiným zbožím. Žalovaný podotkl, že žalobce nepředložil znalecké posudky, ze kterých vyplývá, že nevhodně skladovaný tabák nelze klasifikovat podle vyhlášky č. 344/2003 Sb. Žalovaný trval na závěru, že tento tabák je předmětem spotřební daně z tabákových výrobků a nebyl značen platnými tabákovými nálepkami.

K námitce, že předmětný tabák nebyl obchodním majetkem žalobce, nesloužil k podnikání a odvolací orgán jej k doložení tohoto tvrzení nevyzval, žalovaný poznamenal, že

žalobce do protokolu o ústním jednání č. j. 6554-03/2012-086300-033 ze dne 16. 4. 2012 uvedl, že doklady k tabáku zn. DRUM nemá, jelikož jsou zlikvidované. Podle žalovaného neměl odvolací orgán důvod vyzývat žalobce k prokázání jeho tvrzení, když žalobce žádný důkazní prostředek na svou obhajobu v průběhu celého řízení nepředložil. Vzhledem k tomu, že žalobce nedoložil, kdy a jakým způsobem tabák nabyt, pouze vyjádřil domněnku, že pochází ze starých zásob od manželky, která s ním v roce 2004 obchodovala, neměl podle žalovaného odvolací orgán důvod zkoumat, zda byl předmětný tabák osvobozen od daně nebo dovezen na daňové území České republiky pro osobní spotřebu.

Žalovaný uzavřel, že nezákonným jednáním žalobce byla naplněna skutková podstata jiného správního deliktu definovaného v § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, a žalobcovy teze o výkladu § 135 odst. 1 písm. a) v porovnání s § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních označil za nesprávné.

Žalobce v replice uvedl, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že si pracovníci celního úřadu, kteří prováděli kontrolu, neověřili, kde žalobce podniká. Popis umístění prodejny provedený žalovaným přitom podle žalobce nevysvětluje, proč si toto neověřili již pracovníci celního úřadu. Z vyjádření žalovaného podle žalobce vyplývá, že celní úřad provedl kontrolu v místě, kde nemá žalobce provozovnu a kde nepodniká. Žalobce poukázal na to, že protokol i rozhodnutí je nutno považovat za veřejnou listinu, u které se uplatňuje presumpce pravdivosti. Žalobce nesouhlasil s tím, že tato nevypořádaná námitka nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

K argumentaci žalovaného vyvracející namítané nedostatky výroku rozhodnutí celního úřadu o správním deliktu žalobce podotkl, že tvrzení žalovaného nekorespondují s obsahem jednotlivých dokumentů. Žalobce zopakoval, že celní úřad v rozhodnutí o správním deliktu uvedl, že projednal podezření ze spáchání správního deliktu tak, jak je zaznamenáno v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 20. 4. 2012, č. j. 6554-4/2012-086300-033, podle kterého při kontrole prodejny bylo nalezeno v příručním skladu celkem 200 g tabáku zn. DRUM a v zavazadlovém prostoru vozidla žalobce 15 kusů plastových vaniček naplněných tabákem, každá o hmotnosti 200 g. Žalobce současně poukázal na odlišnost adresy provozovny uvedené v protokolu a v rozhodnutí o správním deliktu a dodal, že navzdory námitce odvolací orgán na tento rozpor nereagoval.

Podle žalobce je nepochybné, že uložení pokuty a propadnutí konkrétního vybraného výrobku by mělo být následkem porušení povinnosti při správě daní, což v daném případě znamená skladování neznačeného tabáku. Žalobce namítal, že skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní prokazuje podle § 92 odst. 5 písm. e) daňového řádu správce daně. Podle žalobce musel správce daně prokázat, že šlo o tabák ke kouření. Žalobce poznamenal, že celní orgány mohly provést důkaz ohledáním, tj. zkoušku kouření. Podle žalobce by pravděpodobně zjistily, že tabák „skladovaný“ na podlaze od roku 2004 (minimálně) je zatuchlý a kouřit se nedá. Žalobce zdůraznil, že zkouška kouřením je jediným způsobem, jak lze zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 105/2009 - 92, žalobce podotkl, že celní orgány nebyly oprávněny odmítnout jeho návrh na provedení analýzy, zda se jedná o tabák ke kouření. Žalobce dále poukázal na povinnosti celních orgánů vyplývající z § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konstatoval, že nemusel předkládat žádné důkazy, ale měl označit důkazy, což také učinil, když v odvolání uvedl, že nikdy tento tabák nezahrnul do svého obchodního majetku, protože s tímto tabákem neobchodoval. Odvolací

orgán se podle žalobce mohl kdykoli v rámci svých kompetencí daných zákonem přesvědčit o tom, zda tabák byl, či nebyl veden v účetnictví žalobce a zda s ním někdy obchodoval.

K otázce vzájemného vztahu skutkových podstat pod písmeny a) a g) ustanovení § 135b odst. 1 zákona o spotřebních daních žalobce uvedl, že byla-li v zákoně o spotřebních daních taková právní úprava, která de facto připouští dva výklady, je nutno použít takový z nich, který je vůči daňovému subjektu mírnější. K tomu žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I ÚS 643/06, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 Afs 1/2010 - 59.

Žalovaný ve vyjádření k replice nesouhlasil s tvrzením žalobce, že celní úřad provedl kontrolu v místě, kde nemá žalobce provozovnu a kde nepodniká. Z fotodokumentace pořízené na místě kontroly je podle žalovaného zřejmé, že provozovna, ve které byla realizována kontrola, se nachází na adrese Budovatelská 487. Žalovaný považoval za rozhodující, že v rozhodnutí o správním deliktu je uvedena správná adresa, a dodal, že chybu napravil již celní úřad, a proto odvolací orgán nepřikládal významu této námitky patřičnou váhu a v napadeném rozhodnutí se jí nezabýval.

Podle žalovaného skutečnost, že předmětná balení obsahují tabák ke kouření, prokazoval nejen nápis oznamující, že se ve spotřebitelském balení nachází tabák ke kouření, ale též fakt, že je stejný tabák nabízen k prodeji v maloobchodní síti a prostřednictvím internetu. Námitku žalobce označil žalovaný za stejně nepřijatelnou, jako kdyby žalobce zpochybňoval, že neporušená krabička cigaret, totožná s běžně prodávanou krabičkou cigaret stejné značky, obsahuje cigarety, které spotřebitel záměrně kupuje za účelem jejich kouření.

Tvrzení žalobce, že předmětný tabák nezahrnul do obchodního majetku, jelikož s ním neobchodoval, nepovažoval žalovaný za pravdivé, jelikož tabák byl uskladněn ve skladu, kde se kromě jiného zboží nacházely i další tabákové výrobky, jak je zřejmé z fotodokumentace. Současně žalobce do protokolu o ústním jednání č. j. 6554/2012-086300-033 ze dne 5. 4. 2012 uvedl, že tabák zn. DRUM pochází ještě ze starých zásob a prodával jej přibližně za 50 Kč. Žalovaný doplnil, že žalobcovo tvrzení, že s předmětným tabákem neobchoduje, nebylo pro posouzení, zda žalobce správní delikt spáchal, podstatné. Pro naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu uvedeného v § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních totiž postačovalo prokázání skladování neznačených tabákových výrobků fyzickou osobou podnikatelem.

Žalovaný trval na tom, že právní úprava zákona o spotřebních daních, konkrétně ustanovení § 135b odst. 1 písm. a) a g), nepřipouští dva výklady. Každé z nich se podle žalovaného vztahuje k jinému druhu správního deliktu, přestože se oba týkají skladování neznačených tabákových výrobků. Rozhodujícím faktorem pro naplnění skutkové podstaty je množství tabákových výrobků. V případě, že je množství tabákových výrobků nižší, než uvádí § 135b odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, je podle žalovaného naplněna skutková podstata správního deliktu pod písmenem g).

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c),

písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť řízení, jež vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí, trpí vadami ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobce.

Soud především považuje za potřebné zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí vydané v řízení o správním deliktu, nikoli rozhodnutí ve věci spotřební daně z tabákových výrobků. Žalobce se proto mylí, pokud dovozuje, že správní orgány mohly některé skutečnosti ověřit daňovou kontrolou podle daňového řádu. Soud připomíná, že podle § 1 odst. 1 a 2 daňového řádu platí, že „[t]ento zákon upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní. Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.“ V projednávané věci nešlo o zjištění nebo stanovení daní, ani o zabezpečení jejich úhrady, tudíž nebylo namístě aplikovat daňový řád. Správní orgány proto podle názoru soudu zcela správně postupovaly v režimu správního řádu.

K námitce žalobce, že se mohl dopustit maximálně přestupku podle § 135 zákona o spotřebních daních, neboť tabák, za jehož skladování byl pokutován, nikdy nezahrnul do svého obchodního majetku a tento tabák neměl být použit k jeho podnikatelské činnosti, soud poukazuje na zcela odlišné tvrzení žalobce uplatněné v průběhu správního řízení. Do protokolu o ústním jednání ze dne 5. 4. 2012, č. j. 6554/2012-086300-033, žalobce výslovně uvedl: „*Tabák DRUM pochází ještě ze starých zásob, cenu si nepamatuji. Prodával jsem ho přibližně za 50 Kč.*“ Toto tvrzení jednoznačně vyvrací námitku žalobce, že předmětný tabák neměl být použit k jeho podnikatelské činnosti. Pro rozlišení mezi přestupkem podle § 135 odst. 1 a správním deliktem podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních je přitom podstatné právě to, zda se fyzická osoba nezákonného jednání dopustila jako podnikatel, či nikoli. Vzhledem k tomu, že žalobce podle svého vlastního tvrzení zcela evidentně s tabákem zn. DRUM obchodoval, tedy jej používal k podnikatelské činnosti, a tento tabák byl nalezen v provozovně žalobce společně s dalšími věcmi určenými k prodeji, lze učinit závěr, že žalobce porušil zákon o spotřebních daních jakožto podnikající fyzická osoba, tudíž se nemohl dopustit přestupku, nýbrž pouze správního deliktu. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako účelovou, vedenou pochopitelnou snahou vyhnout se postihu za správní delikt. Soud dodává, že správní orgány v dané situaci nebyly povinny vést další dokazování k tomu, zda žalobce předmětný tabák zahrnul do svého obchodního majetku a zda jej chtěl užít ke své podnikatelské činnosti, či nikoli. Rozhodně pak nebyly povinny žalobce vyzývat k tomu, aby jakákoli tvrzení v průběhu správního řízení doložil. Odkaz žalobce na § 12 zákona o přestupcích a nepoměr mezi výší neodvedené spotřební daně a uloženou pokutou

soud shledal zcela nepřípadným, neboť žalobce se nedopustil přestupku a zákon o přestupcích se na správní delikty nepoužije. Žalobce by dále měl vzít v potaz skutečnost, že pokuta za správní delikt mu byla uložena na samé spodní hranici zákonného rozpětí, přičemž maximální výše pokuty za tento správní delikt činila podle § 135b odst. 4 zákona o spotřebních daních 1.000.000 Kč.

Soud se dále zabýval tvrzením žalobce, že mu zajištěný tabák dala manželka v roce 2004, když začal podnikat, a lze proto předpokládat, že manželka žalobce nabyla tento tabák před 1. 1. 2004, kdy povinnost značit tabákovou nálepkou platila pouze pro cigarety, cigarillos a doutníky. K tomu soud podotýká, že zákon č. 587/1992 Sb., o spotřebních daních, který byl účinný do 31. 12. 2003, opravdu neupravoval povinnost značit tabákovou nálepkou tabák ke kouření. Nicméně podle přechodného ustanovení § 140 odst. 10 zákona o spotřebních daních platí, že „*[f]yzické nebo právnické osoby, které nakoupily tabák bez označení tabákovou nálepkou za účelem dalšího prodeje, mohou tento tabák prodávat nejpozději do 30. září 2004. Po uplynutí této doby tabák bez označení tabákovou nálepkou se považuje za neznačený.*“ Pokud tedy manželka žalobce skutečně nabyla předmětný tabák před 1. 1. 2004, vztahovalo se na tento tabák citované přechodné ustanovení, které umožňovalo jeho prodej jen do 30. 9. 2004. Od 1. 10. 2004 je tudíž předmětný tabák nutné považovat za neznačený i za předpokladu, že byl nakoupen před 1. 1. 2004. V této souvislosti soud dodává, že správní orgány zcela správně vycházely z toho, že žalobce své tvrzení o době, kdy nabyl předmětný tabák on a kdy jej případně před tím nabyla jeho manželka, nikterak nedoložil. S ohledem na zmíněné přechodné ustanovení však okamžik nabytí tabáku není rozhodující, neboť od 1. 10. 2004 se každý tabák ke kouření uvedený v § 101 odst. 3 zákona o spotřebních daních, pokud není značen tabákovou nálepkou, považuje za neznačený bez ohledu na to, kdy byl pořízen.

K námitce žalobce, že odvolací orgán nevzal v úvahu, že podle § 114 odst. 7 zákona o spotřebních daních nemusí být tabákovou nálepkou značeny tabákové výrobky dovezené na území České republiky pro osobní spotřebu, soud připomíná, že žalobce podle svého vlastního tvrzení tabák zn. DRUM prodával. Žalobce navíc v průběhu celého správního řízení netvrdil, že by předmětná balení tabáku měla sloužit pro jeho osobní spotřebu. Správní orgány proto podle názoru soudu neměly povinnost se touto otázkou jakkoli zabývat.

Namítal-li žalobce, že není zřejmé, jak celní úřad zjistil, že se jedná o tabák, který podléhá dani, soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že v případě originálně zabaleného tabáku postačuje pro uvedený závěr skutečnost, že tato informace vyplývá z údajů uvedených na obalu. Podle § 101 odst. 1 a 2 zákona o spotřebních daních „*[p]ředmětem daně jsou tabákové výrobky. Tabákovými výrobky se pro účely tohoto zákona rozumí cigarety, doutníky, cigarillos a tabák ke kouření.*“ Definici tabáku ke kouření obsahuje § 101 odst. 3 písm. c) téhož zákona, který pod bodem 3 uvádí „*tabák ke kouření obsahující více než 25 % hmotnosti tabákových částic s šířkou řezu menší než 1,5 mm; jedná se o jemně řezaný tabák určený pro ruční výrobu cigaret*“. Z údajů na obalu tabáku, za jehož skladování byl žalobce pokutován, jednoznačně vyplývá, že jde o cigaretový tabák, tj. tabák pro ruční výrobu cigaret, a že slouží ke kouření. Z údajů o složení tabáku, které jsou uvedeny na obalech, přitom správní orgány rovněž zjistily, že tabák v tomto balení neobsahuje žádné jiné látky než tabák. Za dané situace vyhodnotil soud jako zcela správný závěr správních orgánů o nadbytečnosti dalšího dokazování, včetně odběru vzorků tabáku a jejich laboratorního zkoumání. Odkaz žalobce na „kauzu metanol“ nepovažuje soud za přílehavý, neboť se jednalo o velmi

specifický případ s kriminálním aspektem, který nemůže mít za následek obecné zpochybnění veškerých údajů o zboží uvedených na jejich obalech.

Soud se neztotožnil ani s argumenty žalobce, že předmětný tabák zn. DRUM byl již zatuchlý a ke kouření nevhodný. Soud především konstatuje, že není pochyb o tom, že předmětný tabák byl vyroben jako tabák ke kouření, což jednoznačně vyplývá z údajů na jeho obalu. Jako takový jej nabyl také žalobce, který jej dále prodával. Tyto skutečnosti jasně dokládají, že se jednalo o tabák způsobilý ke kouření. Na tom podle názoru soudu nic nemění ani tvrzené pozdější snížení kvality výrobku způsobené nevhodným skladováním. Žalobcem tvrzená zatuchlost totiž nemá vliv na to, zda fakticky lze tabák kouřit, ovlivňuje pouze užitek konzumenta, který ovšem není z hlediska klasifikace tabáku rozhodný. Ani kritéria uvedená ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/37/ES, o sbližování právních a správních předpisů členských států týkajících se výroby, obchodní úpravy a prodeje tabákových výrobků, nepovažuje soud za podstatná pro projednávanou věc, neboť tato směrnice se netýká daňové klasifikace tabáku, ani povinnosti označovat určitý tabák tabákovými nálepkami. Své tvrzení o existenci znaleckých posudků, podle kterých pro hlubokou hnilobnou biologickou destrukci, pravděpodobně vlivem nevhodného uskladnění, nelze tabák klasifikovat podle vyhlášky č. 344/2003 Sb., žalobce nijak nedoložil, proto se jím soud blíže nezabýval.

Soud se dále zaměřil na žalobcem předestřený výklad ustanovení § 135b odst. 1 písm. a) a g) zákona o spotřebních daních. Podle písmene a) platí, že *„[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky v množství větším než 500 000 kusů cigaret, doutníků nebo cigarillos nebo v množství větším než 500 kilogramů tabáku ke kouření.“* Správní delikt pod písmenem g) spočívá v tom, že *„...neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.“*

Podle názoru soudu není pochyb o tom, že v případě žalobce nebylo možné aplikovat písmeno a) citovaného ustanovení, neboť množství tabákových výrobků, jichž se řízení v projednávané věci týkalo, ani zdaleka nedosahovalo hodnot v tomto ustanovení zmíněných. V úvahu tak přicházela pouze aplikace písmene g) citovaného ustanovení. Skutková podstata uvedená pod písmenem g) již nehovoří o určitém množství tabákových výrobků, nýbrž obecně o neoprávněném skladování nebo prodeji neznačených tabákových výrobků, čehož se žalobce dopustit mohl a skutečně také dopustil. Tvrzení žalobce, že ustanovení písmene g), které nestanoví žádný horní a spodní limit pro skladované tabákové výrobky, je doplňkem k písmenu a), považuje soud za irelevantní, neboť žalobce z důvodu malého množství skladovaného tabáku, jehož se řízení týkalo, rozhodně nemohl spáchat správní delikt uvedený pod písmenem a). Ustanovení § 135b odst. 1 písm. a) a g) zákona o spotřebních daních podle názoru soudu nepřipouští pro projednávanou věc více výkladů, žalobcův argument in dubio mitius proto není namístě.

Žalobce dále namítal nekonkrétnost výroku rozhodnutí celního úřadu o správním deliktu. Tuto námitku shledal soud důvodnou. Rozhodnutí celního úřadu obsahuje několik nečíslovaných výroků, z nichž každý je ovšem nutno posuzovat samostatně. První výrok popisuje skutek, ve kterém celní úřad spatřoval správní delikt. Konkrétně uvádí: *„Účastník řízení dne 5. dubna 2012 v prodejně označené jako ‚SAZKA – Tabák‘ v ulici Budovatelská 487, 431 51 Klášterec nad Ohří, neoprávněně skladoval tabákové výrobky, které nebyly*

značeny tabákovou nálepkou ve smyslu § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních a vyhlášky č. 467/2003 Sb., o používání tabákových nálepek při značení tabákových výrobků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 467/2003 Sb.“), a tím se dopustil správního deliktu podle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních“. Druhý výrok ukládá žalobci za tento delikt pokutu ve výši 50.000 Kč, poté následuje popis možností, jak lze pokutu zaplatit. Třetí výrok ukládá žalobci povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, poté následuje popis možností, jak lze náklady řízení uhradit. Čtvrtý výrok ukládá podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních propadnutí tabákových výrobků, které nebyly značeny v souladu s § 114 odst. 2 téhož zákona, náleží pachateli správního deliktu a byly k jeho spáchání užity, a to tabák zn. DRUM – pět balení po 40 g, celkem 200 g. Poté následuje informace, že vlastníkem propadlých tabákových výrobků se podle § 135d odst. 5 zákona o spotřebních daních stává stát.

Soud považuje za potřebné zdůraznit, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz, vyslovil, že „[v]ýrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Zjistí-li soud k námitce účastníka řízení existenci této vady, správní rozhodnutí z tohoto důvodu zruší.“ S tímto názorem se soud plně ztotožňuje a dodává, že přesně taková situace nastala v projednávané věci.

Celní úřad ve výroku o správním deliktu podle názoru soud dostatečně neidentifikoval skutek, za který byla pokuta uložena. Předmětný výrok totiž pouze obecně uvádí, že žalobce neoprávněně skladoval tabákové výrobky, které nebyly značeny tabákovou nálepkou, aniž by specifikoval, o jaké tabákové výrobky se jednalo, v jakém množství byly skladovány, apod. Popis skutku uvedený ve výroku rozhodnutí celního úřadu tudíž jen obecně přejímá zákonem stanovenou skutkovou podstatu, aniž ji konkretizuje pro daný případ. Soud proto shledal, že výrok rozhodnutí celního úřadu o správním deliktu postrádá uvedení konkrétního způsobu spáchání deliktu, což znamená, že neobsahuje všechny nezbytné náležitosti. Jednoznačná identifikace skutku ve výroku rozhodnutí má přitom zásadní význam pro uplatnění zásady *ne bis in idem* a rovněž pro posouzení existence případné překážky věci rozhodnuté. Jak uvedl rozšířený senát ve výše citovaném usnesení, „[i]dentifikace skutku neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Shodně se závěry ... rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, sp. zn. 3 Ads 21/2004, je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod.“ Nedostatek konkrétního popisu skutku ve výroku rozhodnutí proto nemůže být kompenzován jakkoli podrobným vylíčením deliktního jednání uvedeným v odůvodnění rozhodnutí.

Popsanou vadu výroku o správním deliktu v projednávané věci dále umocňuje skutečnost, že celní úřad ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že projednal podezření ze

spáchání správního deliktu tak, jak je zaznamenáno v protokolu o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů ze dne 20. 4. 2012, č. j. 6554-4/2012-086300-033. Tento protokol se ovšem – jak správně namítal žalobce – týká nejen pěti balení tabáku zn. DRUM nalezených v provozovně žalobce, nýbrž také patnácti plastových vaniček naplněných tabákem, které se nacházely ve vozidle žalobce, přičemž tyto plastové vaničky nepatřily žalobci a nebyly důvodem pro uložení pokuty v projednávané věci. Soud proto přisvědčil žalobci, že celní úřad ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vůbec nespecifikoval konkrétní tabák, za jehož skladování byla pokuta uložena, a to ani názvem, ani údajem o množství.

Soud nepřehlédl skutečnost, že ve výroku rozhodnutí celního úřadu o propadnutí tabákových výrobků je uvedeno označení tabákových výrobků i jejich množství. Tyto údaje se však nevztahují k výroku o správním deliktu, nýbrž pouze k výroku o propadnutí tabákových výrobků, který je zcela svébytný, nemusí být v rozhodnutí o správním deliktu vůbec obsažen, a nemůže tudíž suplovat nedostatky výroku o správním deliktu. Navíc totiž nelze vyloučit situaci, kdy předmětem rozhodnutí o propadnutí tabákových výrobků bude jiný rozsah těchto výrobků, než za který správní orgán uloží pokutu za správní delikt.

Podle názoru soudu bylo v dané situaci povinností odvolacího orgánu, aby na základě odvolání změnil rozhodnutí celního úřadu tak, aby jeho výrok obsahoval řádný popis skutku, za který byla žalobci uložena pokuta. Pokud tak odvolací orgán neučinil, zatížil napadené rozhodnutí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, konkrétně § 68 odst. 2 správního řádu, a toto porušení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tuto vadu nemůže s ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovené ve výše zmíněném usnesení napravit ani relativně podrobný popis skutku, za který byla žalobci uložena pokuta, uvedený v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

K námitce nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že odvolací orgán nevypořádal jeho námitku týkající se rozporů v adrese místa skladování tabáku, za které byla žalobci uložena pokuta, soud uvádí, že tuto námitku shledal rovněž důvodnou. Žalobce totiž skutečně v doplnění odvolání ze dne 15. 11. 2012 poukazoval na rozpor v adrese kontroly a skladování tabáku a namítal, že není zřejmé, kde se předmětný tabák nacházel. Na tuto námitku odvolací orgán nikterak nereagoval, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí přitom nelze zhojit pozdějším – byť velmi podrobným a logickým – vypořádáním odvolacích námitek ve vyjádření k žalobě (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na uvedené skutečnosti soud uzavírá, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť nevypořádalo jednu z odvolacích námitek, a současně je zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť bez dalšího potvrdilo rozhodnutí celního úřadu, v jehož výroku o správním deliktu není uveden přesný popis skutku, za který byla žalobci uložena pokuta. Soud proto shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. pro vady řízení zrušil.

Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 8. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová